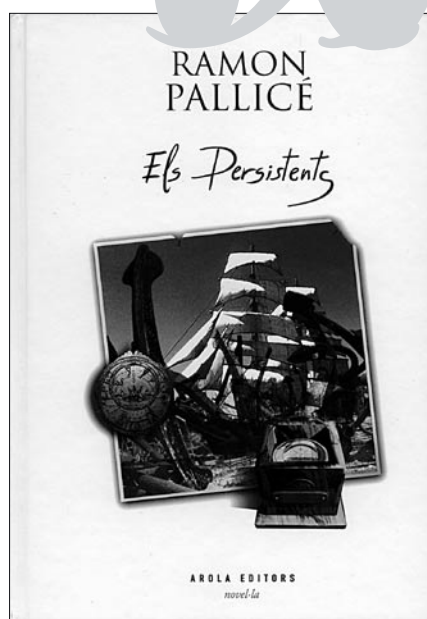

Ramon Pallicé Torrent.

Els persistents.

La milloca, narrativa contemporània: 4,
Arola Editors, 2004

Magí Sunyer

Els persistens, de Ramon Pallicé

L'any 1979, quan *Cap de brot*, de Ramon Pallicé, va quedar finalista del premi Sant Jordi, la novel·la històrica era gairebé una raresa en la literatura catalana; l'any 2004, quan n'ha publicat la continuació, *Els persistents*, és un fenomen de moda. Les editorials hi han trobat un filó que s'avé amb els gustos del lector del moment i ja comencen a anar buscats els moments històrics amb una mica de sal perquè s'hi apliquin els redactors professionals de novel·les d'èxit. Ramon Pallicé, sense urgències, segueix el seu propi pla i a *Els persistents* continua la revisió de la història catalana del segle XVIII –rebomboris del pa, Guerra Gran, aventura comercial i utòpica a Amèrica– a través de la família Simó, els descendents del lluitador antifelipista. És una novel·la cosmopolita –Anglaterra, els Estats Units, la mar– que té com a referents i escenaris preferents Barcelona i Reus. La grandesa èpica, patriòtica, s'entrelliga amb les històries personals –que proporcionen personatges tan vigorosos com la Rosa dels membres d'una família que construeix un imperi comercial, sempre amb l'objectiu d'aprofitar el millor avatar de la història per recuperar la independència de Catalunya, amb la millor virtut per aconseguir-

ho en la persistència. El record de la Guerra de Successió plana sobre els personatges, però la projecció cap al futur dels joves, culminada en l'aventura americana de Pere Pau Simó –potser l'únic passatge no resolt del tot en la narració, s'aferra a la tesi de l'existència, fins i tot en els períodes més difícils, d'uns catalans que busquen l'ocasió favorable per als interessos de la pàtria. La idea era molt del gust de romàntics com Víctor Balaguer. En la novel·la de Ramon Pallicé aquest paper passa a mans de la burgesia, en un moment en què l'aristocràcia presenta símptomes d'esgotament, i això obre moltes possibilitats per a una hipotètica continuació de la sèrie, ja en l'apassionant món del segle XIX. El partit pres patriòtic no priva de qualitat a la novel·la, redactada amb una gran consciència d'estil, amb claredat i economia retòrica, i que, a més d'estar ben escrita, té un moviment narratiu que la fa interessant per al lector que no vol aprendre una pàgina d'història, sinó llegir unes peripècies novel·lades. La idea persistent bascula entre dues frases, la que manifesta una certa decepció –“Potser ens equivocàrem i amb el poder econòmic no s'obté mai el poder polític”- i la rèplica del jove Pere Pau Simó: “Si no lluitem, no recuperarem mai el poder polític”.